

ZEVENDE HOOFDSTUK.

DE MILLIOENEN VAN MEJUFFER RAMBLER.

Toen de twee bankbestuurders in het rijk gemeubildeerd kabinet der bank tegenover elkander gezeten waren, zeide Bertrand:

— Een aardig geval.

— Zeg dan maar op.

— Ik heb het bezoek ontvangen van den ouden heer Moky.

— De koopman?

— Hij zelf.

— En wat wist hij te vertellen, vond hij ons geld niet naar zijn smaak?

— Hij kwam ons zijne millioenen aanbieden. Zes ronde millioenen.

— Waar zijn ze?

— Weet ik het?

— Gij hebt ze niet aangenomen?

— Neen.

— Waarde Forger, ik begrijp u niet. Gaat gij de zaken onzer bank naar den bliksem helpen?

— Moky stelde eene voorwaarde.

— Wij nemen alle voorwaarden aan, om zes millioen in de bank te krijgen.

— Ha, dat is wat anders. Dan kunnen wij zijn aanbod aannemen. Als ge de voorwaarden kent, zult ge wel anders spreken.

— Ik luister.

— Moky kwam mij polsen over uwe inzichten, wat uwe dochter betreft.

— Nora?

— Pardon, Ketty.

— Gij hebt gelijk: Ketty... Mijne inzichten?...

— Wel, zijn zoon heeft Ketty hier een paar malen zien in- en uitgaan, en hij is verliefd geworden.

Robert kreeg als een electrischen schok, die hem door

't lichaam voer.

— Verliefd op Nora!

— Op Ketty, waarde. Ge dient beter den naam uwer dochter te onthouden.

— Die kerel is verliefd!

— Ik geloof dat wij er dat laatste woord wel mogen aflaten. De oude Moky weet dat er hier eene dochter is, dat ze rijk moet zijn, en ik geloof dat hij zijn zoon bevolen heeft, verliefd te worden op Ketty.

— Hij vroeg haar ten huwelijk?

— Hij polste mij, om te weten hoe gij zulke vraag zoudt ontvangen.

— Ik stamp hem buiten!

— Dat zou ik niet doen.

— Niet?

— Integendeel, ik zou mij zeer vereerd achten door zijn aanzoek.

— Het bewilligen?

— Ja.

— En den zoon bij Nora toelaten?

— Bij Ketty!

— Nooit!

— Dat is spoedig gezegd. Als men van uwe vrouw, dat is te zeggen van uwe dochter spreekt, waarde Rambler, dan verliest ge den kop en ge ziet niet meer klaar in de zaken.

— Ge gaat toch niet denken dat ik dien modejonker bij mijne...

— Zoo ver zijn we nog niet.

— Accoord. En 't mag zoo ver nooit komen.

En fluisterend voegde hij er bij:

— Nora zou trouwens aan die komedie de hand niet willen leenen.

— Denkt ge?

— Ze mag niet buitenkomen dan in gesloten rijtuig.

— Ook al... En toch mogen we de millioenen van den ouden deugniet niet laten ontsnappen.

— Hebt ge een plan?

— Ja en neen.

— Laat hooren hoe gij er over denkt.

— Ge kent de dochter van Jan den koetsier?

— Ja, geloof ik.

— Het is een mooi meisje.
— Als ik mij wel herinner, beloofde dat kind in den tijd eene mooie meid te worden.
— Ze is kamenier van Ketty.
— Die blonde flinke meid?
— Juist, dat is de dochter van Jan.
— Ik zou ze niet herkend hebben.
— Laat ons nu van de veronderstelling uitgaan, dat de jonge Moky het alleen voor de millioenen uwer dochter doet. Ik meen gehoord te hebben, als de oude heer mij over de zaak sprak, dat daar de eenige liefde in gelegen was. Gij kunt dat weten, als hij straks terugkeert.

— Ik zal hem ondervragen.
— Dan zegt gij hem dat Ketty niet meer vrij is, en ge biedt hem uwe tweede dochter, laat ze ons Arabella noemen, te koop.

— De dochter van Jan?
— Zooals ge zegt.
— Maar, de millioenen...
— Eens dat ge zoo ver zijt, zal ik wel zorgen dat ze in onze handen komen.
— Zal de dochter van Jan geschikt zijn om die comedie te spelen?

— Ik ga er met Jan over spreken. We zullen haar al de noodige inlichtingen geven en haar rol aanleeren, zooals wij, oude tooneelbestuurders, dat kunnen... Dat zal wel gaan...

Een bediende kwam melden, dat de heer Moky, vader, den heer Rambler verlangde te spreken.

— Laat hem hier komen.
— Ik ga naar Jan en zijne dochter, zei Bertrand. Schik het op zijn beste.

Hij verwijderde zich en de oude koopman trad binnen.

De heer Moky kon tusschen de vijftig en de zestig jaar zijn, was kort van gestalte, met bolrond hoofd, waaraan, langs beide zijden, lange bakkebaarden hingen. Zijne kleine ronde oogjes schitterden als pareltjes achter zijn neusnijper, en zijn kaal hoofd blonk als een spiegel.

Na plaats genomen en gegroet te hebben, zeide de heer Moky, zenuwachtig sprekend:

De oude Moky.

— Uw vennoot heeft u waarschijnlijk het doel mijner komst blootgelegd?

— Een weinig.
— Wat denkt ge over de zaak?

— Dat is volgens.
— We zullen kort en bondig handelen. Mag ik u voor mijn zoon Georges, mijn eenigen telg, de hand uwer dochter vragen?

Robert keek den koopman met geveinsde verbazing aan.
— De hand mijner dochter?

— Ja.
— Welke?
— Hebt gij er meer dan eene...

— Twee.
— O!...

Moky was geheel uit zijn lood geslagen.

Een stond pijnlijke stilte volgde.

— Georges is geheel ingenomen geworden door de juffer, die hij een paar malen hier door uw kabinet heeft zien gaan.

— Dat zal de jongste zijn.

— Mogelijk.

— Arabella?

— Ik geloof dat hij dien naam genoemd heeft.

— Ik zal er mijne dochter over spreken.

— Natuurlijk.

— En de voorwaarden?

— Gij zoudt toestemmen?

— Als mijn kind wil, zeker, en ik geloof niet dat ze eene schitterende partij als Georges Moky van de hand zal wijzen.

— De bruidschat?

— Ik geef iedere dochter dertig millioen mede.

De oogen van den koopman fonkelden.

Hij twijfelde echter of hij goed verstaan had.

— U zegt?...

— Dertig millioen.

— Prachtig!

— Gij doet evenveel?

De oogen van Moky hielden een oogenblik op te flikkeren achter hunne glazen.

— Evenveel, zegt ge!

— Is het te veel gevraagd?

— Ik kan niet meer dan zes millioen geven, het is al wat ik bezit.

— Afgedaan.

— Gij stemt toe?

— Zeker. Ik zie op geen tien millioen. Als Arabella wil, is de zaak geklonken.

— Ik zal Georges verwittigen.

— Mocht hij nu mijne oudste dochter gezien hebben, dan komt er niets van.

— Zoo...

— Zij is gehuwd.

— Ha!... Nu, ik ben zeker dat het uwe jongste is, die hij heeft opgemerkt... Hij zal tevreden zijn!

— Ik zal hem straks ontvangen.

— Opperbest, waarde Rambler, tot weldra... Mijne groeten aan uw vennoot.

Bertrand trad in het kabinet, zoodra de koopman zich verwijderd had.

— Welnu?

— Zooals gij hebt gezegd: het is op de millioenen, dat hij verliefd is.

— Gij hebt den koop toegeslagen?

— Ja.

— Hoeveel?

— Dertig millioen.

— 't Is te weinig voor zulke schitterende partij. Ik ben jongman. Ik zal niet meer trouwen en dus kinderloos blijven. Ik voeg er nog tien millioen bij.

— En, de dochter van Jan?

— Heeft met blijdschap aangenomen. Er zit bloed van haar vader in.

— We mogen ons ieder oogenblik aan het bezoek van

den jongen Moky verwachten.

— Ik heb dat voorzien. Arabella kleedt zich voor de plechtigheid.

— All right!

— De kleederen van Ketty staan haar als geschil-derd.

— Hoe zal ze zich gedragen?

— Dat steekt zoo nauw niet.

— Eene dienstmeid...

— We zullen de Moky's verwittigen dat het meisje volgens het Amerikaansch stelsel is opgevoed; snobs, als ze zijn, zullen ze dat nog plezant en aangenaam vinden.

— Als hij nu maar niet aan Nora houdt.

— Aan Ketty, beste vennoot. Als het zoo is, dan laten wij de zaak gaan.

Ze bespraken nog het eene en andere betreffende deze nieuwe onderneming, en de winst, welke zij voor hen zou afwerpen, toen de jonge Moky aangediend werd en in het vertrek trad, vergezeld van zijn vader.

Kennis werd gemaakt.

— Dat zal hier op z'n Amerikaansch toegaan, zei Robert, die met vader Moky sprak, terwijl Bertrand met den zoon in druk gesprek gewikkeld was.

Ik zal zoo aanstonds mijne dochter ontbieden. We laten de jonge lieden kennis maken, en dan verwijderen wij ons.

— Goed.

— Ge moet uw zoon vooreerst verwittigen dat mijne dochter opgevoed is volgens het Amerikaansch stelsel, dat wil zeggen, zooals een jongeling. Hij is gewoon met meisjes der Europeesche beschaving om te gaan, en zou de manieren en gezegden van een maagd van het vrije Amerika wel zonderling kunnen vinden.

— Ik zal hem verwittigen.

— Dan loopt alles op wieltjes.

De jonge Arabella verscheen in het vertrek.

De dochter van Jan den koetsier was een mooi meisje, slank gebouwd, met een lief gezichtje, groote blauwe kijkers en schoone blonde lokken.

In het wit kleed van Nora was ze schoon om te stelen.

Ze nam Georges, die nimmer de dochter van Rambler

door het kabinet haars vaders had zien gaan, geheel in.

Hij had zich aan eene zweepachtige, graatmagere, langtandige Amerikaansche verwacht, en kreeg die mooie verschijning te zien.

— 't Gaat goed, dacht Bertrand.

De koopman wreef zich de handen en fluisterde Robert toe:

— Het schaap is in huis.

Robert noodigde Moky uit zijne galerij schilderwerken en beeldhouwwerken te komen bewonderen.

De koopman volgde hem en Bertrand ging met hen mede.

De twee jonge lieden bleven alleen.

— Mejuffer, zei de zoon Moky, gij hebt een diepen indruk op mij gemaakt.

— Zoo...

— Zoodra ik u gezien heb, voelde ik mij door een zacht gevoel aangegrepen. Mijn hart klopte sneller in mijn boezem... Ik voelde me gelukkig.

— Ik ook.

— Gij ook?... Mag ik hopen?

— Zoodra ik u hier zag, voelde ik ook een zacht gevoel in mijn hart kloppen. Ik was gelukkig.

— Ge wilt met mij den spot drijven, mejuffer... Of zou het toch waar zijn?

— Wel natuurlijk.

— Mejuffer, gij...

— Zeg maar Arabella.

— Mag ik?

— Vermits we toch moeten trouwen.

— Gij veronderstelt...

— Vader heeft me alles gezegd.

— Echt Amerikaansch, dacht Moky... Ik heet Georges, liefste Arabella.

— Een schoone naam. Ik hoor liever Jules.

— Zoo!

— Mijn laatste vrijer heette Jules.

De jonge Moky vond dat al te Amerikaansch.

— Ge zet zulke groote oogen op? Als ik zeg: mijn laatste vrijer, dan bedoel ik natuurlijk het voorwerp mijner eerste kalverliefde... Echt verliefd ben ik nog maar

De twee jonge lieden bleven alleen. (Blz. 268)

eens geweest, op onze kleinen palfrenier.

— Op... den... kleinen... palfrenier?

— Ja, een allerliefste jongen. Vader heeft er zich tegen verzet.

— Dat geloof ik. En waar is nu die kleine palfre-

nier?

- Dat weet ik niet.
- De liefde was niet sterk?
- Och neen, op zestien jaar duurt liefdeverdriet niet lang.

- En uw hart is nu geheel vrij?
- Zoo vrij als een musch in een dakgoot.
- Zonderlinge vergelijking, dacht Georges. Amerikaanscher dan Amerikaansch.
- Ge bemint mij? vroeg het meisje.
- Uit geheel mijn hart.
- Dat is braaf. En zal het lang duren?
- Hoe?
- Ik heb altijd hooren zeggen, dat mannen uit uwe wereld niet lang verliefd zijn op hunne gade.

- Uit mijne wereld?
- Ja.
- Uwe wereld toch ook, meen ik.
- Natuurlijk.
- Ik zal eene uitzondering maken, dat verzeker ik u.
- Dat zeggen ze allemaal.
- Hoe weet ge dat, Arabella?
- Vader heeft het mij gezegd.
- Op z'n Amerikaansch, dacht Georges. Er is nog veel te schaven aan die meid. Maar ze is lief en prettig en dertig millioen, dat schaaft opperbest.

Nadat de oude heer Moky in de bank was rondgeleid geworden, de degelijke inrichting van het gansche gebouw had bewonderd, en de rijke meubileering geroemd, kwam hij terug in het vertrek en sprak zijn lof over Rambler, Forger en Co uit.

Er werd nog gepraat over koetjes en kalfjes, tot de tijd van scheiden daar was.

Toen Moky en zijn zoon de woning hadden verlaten, danste Bertrand een paar malen rond het vertrek, zijne beenen bijna over het hoofd uitslaande.

- Wij hebben ze! Wij hebben ze!
- Wie?
- De millioenen!
- Hoedat?
- De oude stemt toe.

- In wat?
- Zich met ons te associeeren.
- Opperbest.
- Het huwelijk van zijn zoon met de dochter onzer

firma zal binnen zes maanden plaats hebben. De vier vijftien van Moky's kapitaal worden toekomende week in de bank gestort.

- En dan?
- Springen we.
- Zouden we de zaken niet voortzetten?
- Gevaarlijk, man.
- Er is nog zooveel geld in den kelder.
- Dat moet weg. We zullen groote betalingen doen.
- Over hoeveel kunnen we beschikken, als we nu de zaken laten varen?

- De millioenen van Moky inbegrepen?
- Natuurlijk.
- Zeven tot acht millioen.
- Een fortuin voor ons.
- Inderdaad.
- We gaan van onze renten leven.
- Vindt ge dat noodig?
- Ja, wat mij betreft, ik heb er genoeg van.
- Van wat?

— Van ons bandietenleven! Ik ben van plan ergens in een afgelegen oord, een kasteel te koopen en er rustig met Nora te gaan leven.

- Geheel alleen met uwe vrouw?
- Ge weet, broeder, dat ge mij ten zeerste gelukkig zoudt maken indien gij bij ons wildet komen wonen.
- Dat zal ik.
- Ik vreesde dat ge het niet doen zoudt.
- Ik heb er een reden toe. Als ik zeg bij u wonen, dan bedoel ik: op hetzelfde goed, niet op het kasteel.
- Hoedat?
- Er zal wel een hoveniershuisje zijn.
- Voor wat?
- Waar ik onderdak kan bekomen.
- Wat vertelt ge nu, broeder?
- Of we kunnen in uw park een tweede kasteeltje laten bouwen.

— Maar waarom zoudt ge niet met ons dezelfde woning betrekken?

— Het gezelschap mijner vrouw zou Nora onaangenaam zijn.

— Van uwe vrouw?

Robert keek zijn makker verbaasd aan.

— Gij denkt dat ik gek geworden ben?

— Ik begrijp er niets van.

— Ik ga trouwen.

— Gij, Bertrand?

— Zoodra wij uit de bank weg zijn.

— Met wie?

— Met de toekomstige van Georges Moky, met miss Arabella.

— De dochter van Jan den koetsier?

— Zooals ge zegt. Ik heb opgemerkt dat ze allerliefst is als ze een net kleedje aan heeft. En ik heb hare hand gevraagd.

— En gekregen?

— Onmiddellijk.

— Proficiat. En ge denkt dat Nora het gezelschap haren vroegere kamenier niet zou dulden... Gij kent Nora niet, broeder. Het doet me plezier dat ge nu eindelijk toch aan een rustig leven gaat denken.

— De ouderdom.

— En de fortuin?

— Speldemans...

— Gaat die ook trouwen?

— Ik weet het niet, maar ik vind dat we hem de vrijheid moeten teruggeven.

— Hij heeft ze slechts te nemen.

— Ja, maar met de vrijheid alleen kan hij niets doen.

— We zullen hem genoeg geven, om te leven.

— Hoeveel?

— Een half millioen.

— Dat is genoeg. Hij zal nog al eenige boeken mogen uitgeven, eer hij die som naar den bliksem heeft geholpen.

— Hij zal niet meer schrijven.

— Denkt ge dat?

— Iemand, die een half millioen rijk is, schrijft geen

romans.

— We gaan dan naar een kasteeltje uitzien.

— In het midden van de heide en ver van alle bewoonde plaatsen.

— Dat moeten wij hebben... Hoe eer, hoe liever.

— Eerst Moky's duiten.

— Natuurlijk!

Moky's duiten kwamen in de bank.

Het valsche geld, dat nog in den kelder aanwezig was, werd uitgegeven.

Op eenen morgen was de bank niet op het gewone uur open.

Ze bleef gesloten.

Op den middag ontvingen de dagbladen het volgende artikel, met de schrijfmachine in de beide talen overgeschreven:

DE BANK RAMBLER, FORGER en Co GESLOTEN.
(Nadere bijzonderheden).

« Ieder kent deze bank, die nog niet lang bestaat, doch als een der soliedste onzer stad bekend stond.

» Ze is gesprongen.

» Bijna al de groote firma's zullen onder deze ramp lijden en verschillende rijke geldbezitters verliezen minstens honderdduizend frank.

» De heer Emmanuel Moky, wiens zoon met de dochter van een der bankiers verloofd was, verliest bijna zijn gansche fortuin, die hij in de bank had gestort.

» De bankiers maakten goede zaken, doch ze vonden de kapitalen meer waard dan de intresten, en hebben zich die dan ook toegeëigend.

» Daarenboven waren de dieven valschemunters op den koop toe.

» In de kelders der bank hadden zij een modelinrichting om gouden geld en bankbriefjes te vervaardigen, welke zij met duizenden in de wereld hebben gezonden.

» Nooit werd er op grooter schaal valsche munt verspreid en, het geld is zoodanig goed nagemaakt dat het uit het echte niet te onderscheiden is.

» De Nationale Bank zelf heeft zich laten beetne-

men.

» Naar wij vernemen zijn de dieven naar Griekenland gevlucht en, daar zij zulke ontzaglijke sommen bij zich hebben, is het te denken dat ze dit land gemakkelijk zullen kunnen bereiken.»

Allerlaatste nieuws.

« Er komt licht in de zaak der bankiers Rambler, Forger en C°.

» De commissaris der geheime politie, de wakkere heer Deraef, die eenigen tijd spoorloos was verdwenen, is teruggevonden.

» Hij was de gevangene der bandieten, die hem goed behandelden, maar in eenen kelder, tot woonvertrek ingericht, naast de plaatsen waar de valsche munt werd gefabriceerd, hadden opgesloten. Zij hielden hem gevangen tot gisteren, tot zij zelf op de vlucht zijn gegaan.

» Zij hadden, als gendarmen gekleed, den overste der geheime politie uit zijn huis in een rijtuig gelokt, hem naar de bank gebracht en gevangen gezet in den kelder.

» Gisteren is een der vennoten der bank, Rambler, bij den heer Deraef gekomen, en heeft hem medegedeeld, dat hij weldra de vrijheid zou terug bekomen.

» Wij zijn rijk genoeg, zegde hij, en gaan andere oorden opzoeken. In Griekenland zullen we kunnen leven als prins.

» Tegen den avond werd de heer Deraef geblinddoekt, in een rijtuig gezet en buiten de stad gevoerd, waar men hem uit het rijtuig heeft geholpen en bevolen te blijven staan, en het voertuig niet na te loopen, daar men hem anders een paar kogels uit een groote revolver in het lichaam zou blazen.»

Nog nieuws over de zaak Rambler, Forger en C°.

« De heer Deraef, die heden op het politiebureau is teruggekeerd, bevestigt al wat wij over de zaak hier boven hebben medegedeeld.

» Hij voegt er bij — wat wij van eerstaf hebben gedacht, maar niet hebben willen drukken, vooraleer er ze-

ker van te wezen — dat Rambler en Forger niemand anders zijn dan Robert en Bertrand, de beruchte vagebonden.

» Als dat de waarheid is, en er valt niet aan te twijfelen, want de heer Deraef kent de bandieten van nabij, vragen wij ons af wanneer de politie en de openbare macht in het algemeen, paal en perk zullen kunnen stellen aan de boevenstreken van die twee kerels, die, onder den neus van de politie, in hunne kelders de burgers in doeken doen.

» Dat moet ophouden.»

— Inderdaad, zei Deraef, die het artikel las, dat zou moeten ophouden, maar wie zal zich met die zaak gelasten?... Wie?...

Hij bleef een oogenblik in gepeinzen verzonken.

— Het toeval alleen, zoo vervolgde hij, kan de dieven in onze handen brengen, en ik ben dan ook van plan op het toeval te wachten. Meer wil ik niet meer doen, want het zou toch nutteloos werk zijn: Robert en Bertrand zijn sterker dan ik!

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL

L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN